

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ.

Ὅταν ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἰδιοτέλεια ὅταν ἡ αὐθαίρετος θέλησις ἐπικαθήσῃ ἐπὶ χώρας τινὸς καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπολυτισμοῦ ἐνσαρκωθῇ· ὅταν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αὐθαιρεσίας ἐνεδρεύσῃ ἡ ἐπάρατος τοῦ δεσποτισμοῦ νόσος, πᾶσα ἐξουσία, πᾶσα ἐλευθερία θέλει γείνει θῦμα στυγεραῆς δολοφονίας, ἡ δὲ δυστυχὴς χώρα δὲν δύναται νὰ προοδεύσῃ πλέον, ἀλλ' ὁσημέραι περιβαλλομένη τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, θέλει ἐξαντλεῖται καὶ μαραίνεται μέχρις οὗ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς ξεσθενήσῃ καὶ ἀποθάνῃ.

Καὶ τῶνόντι! ἡ νόσος τοῦ ἀπολυτισμοῦ, ὅπου καὶ ἂν ἐνέσκηψεν, ἔφερε πάντοτε τὴν καταστροφὴν, οὐδὲν δὲ μέσον ἐξηυρέθη μέχρι τοῦδε, δυνάμενον νὰ φέρῃ ἡρέμα τὴν δέουσαν θεραπείαν· διότι ἂν ἡ θεραπεία τῆς νόσου ταύτης ἦτο εὐκόλος, τὰ ἔθνη ἤθελον εὐδαιμονεῖν, αἱ δὲ μεταπολιτεῦσεις δὲν θὰ ὑπῆρχον· ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν θεραπεύεται διὰ τοῦτο τὰ ἐλεύθερα ἔθνη δὲν τὴν ἀφίνουσιν ἐπὶ τῆς ἑαυτῶν χώρας, ὅταν τὴν αἰσθανθῶσιν.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦ ἀθεράπευτον τὸ πάθος τοῦ νοσοῦντος, δὲν εἶνε φρόνιμον βεβαίως, οὐδὲ δίκαιον νὰ ρίπτηται ἀνεξετάστως ὁ πάσχων μακρὰν τῆς χώρας· πρέπει νὰ παρέχωνται αὐτῷ προηγουμένως ὅλα τὰ μέσα τῆς θεραπείας· ἀλλ' ὅταν οὔτε αἱ ἐπιστημονικαὶ θεωρεῖαι τῶν ἰατρῶν, οὔτε ἡ πρακτικὴ τῶν πολιτῶν δύναται νὰ φέρωσι θεραπείαν τινὰ ἢ βελτίωσιν, ἀλλ' ὁσημέραι τὸ πάθος αὐτοῦ καθίσταται χείροτερον καὶ ἐπιδημικώτερον, ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πρακτικὴ εἶνε ἀξία καταδίκης, ἐὰν ἐπιτρέψωσι τὴν περαιτέρω διαμονὴν τοῦ πάσχοντος ἐντὸς ὑγιαινούσης χώρας.

Ὅταν ἡ μήτηρ τὸν πάσχοντα ἐκ μασματικῆς νόσου πατέρα ἢ υἱὸν, ὑπὲρ ὧν οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς θεραπείας, ἀφήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων αὐτῆς, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι πάντες ἐν τῷ οἴκῳ θέλουσι γείνει θῦμα τῆς ἐπαράτου ταύτης νόσου· ἡ μήτηρ λοιπὸν, ἢ ἀγαπῶσα τὰ τέκνα τῆς, ὀφείλει, ἅμα ἴδῃ ὅτι τὸ νόσημα εἶνε ἀνίατον καὶ ἐπιδημικόν, νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ πάσχοντος καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν λοιπῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἐὰν δὲ τις διέλθῃ τὴν πολιτικ. ἱστορίαν ὄλων τῶν αἰῶνων, δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ οὐδὲ ἐν παράδειγμα, διδάσκον ἡμᾶς περὶ τῆς θεραπείας τοῦ νοσήματος τούτου, ὅταν μάλιστα τοῦτο καταστῇ χρόνιον. Εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι αὕτη, καὶ ἀνευ ἀπομακρύνσεως τοῦ πάσχοντος, παρέχει ἐνίοτε ὡς ἤσυχον μέσον θεραπείας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπομάκρυνσιν ὄλων τῶν βδελυρῶν καὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων, ἵνα ἀναπνέῃ καθαρὸν καὶ ἀδολον ἀέρα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν εἰς τόπον, ἐνθα οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐλλείπουσιν, ὁ δὲ πάσχων τοιαύτης ὦν φύσεως, εἶνε-λίαν ἐπιρρηπής, ὑπὸ τοιαύτην διατελῶν ἀτμοσφαίραν.

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ζήσῃ καὶ εὐδαιμονήσῃ ἡ χώρα ἐκεῖνη, ἥτις τυχὸν ἤθελε διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης νόσου. Τοσοῦτον δὲ ταχύτερον βαίνει εἰς τὸν ὄλεθρον, ὅσῳ περισσότερον παρατείνει τὸν βίον τῆς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ὅσοι δὲ, καὶ τοὶ δυνάμενοι ν' ἀπομακρύνωσι τὸν πάσχοντα καὶ ν' ἀπαλλάξωσι τὴν χώραν, ἀδιαφοροῦσι καὶ ἐγκαταλίπουσι τὴν θεραπείαν εἰς τὸν χρόνον καὶ εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας καὶ συμβουλὰς, οἱ τοιοῦτοι οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν,

Κ Η Π Ο Σ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ.

Ἦσυχία, γιὰ νὰ ὄητε ἔξη φίνους μασκαράδες!
 Π' ὀγδοῆντα δυὼ κοπέλια τοὺς κτυποῦνε τοὺς ζουρνάδες...
 Προπορεύεται ὁ ἕνας μὲ δαυλὸν ἔς τὸ ἕνα χέρι,
 Καὶ ἔς τὸ ἄλλο μὲ μπαροῦτι καὶ μὲ κοπτερὸ μαχαῖρι!
 Περπατεῖ χοροπηδῶντας, καὶ φωνάζει μὲ χαρὰν,
 «Σέβας εἰς τὸν ντελῆ-Μῆτρον, εἰς τὸν πρῶτον μασκαρὰν!»

ὦ, ὦ, ὦ, ἐκεῖος ὁ ἄλλος φέρει περικεφαλαίαν,
 Κ' ἔχει γύρω γεγραμμένην τῆς Δουλείας τὴν Ἰδέαν!
 Εἰς τὸ ἕνα τοῦ τὸ χέρι κρατεῖ δόρυ καὶ ἀσπίδα,
 Ἄπειλῶν πῶς θὰ κτυπήσῃ εἰς τὰ στήθη τὴν Πατρίδα!
 Κράζει: «Κάμετέ μου σχῆμα καὶ ταχθῆτε εἰς σειράς!
 «Εἴμ' ὁ δεύτερος, πλὴν μέγας, τῆς Ἑλλάδος μασκαρὰς!»

Τόπον! τόπον νὰ περάσῃ εἰς ἑφτακαθαρισμένους,
 Μὲ παπούτσια, μὲ τεντζέρια, ὡς βασταῆς φορτωμένος,
 Μὲ βιβλία, μὲ φακέλλους, μὲ σκουριαῖς ὡς τὸ κεφάλι...
 Ἰδετέ τον!.. χαιρετάει μὲ εὐγένεια μεγάλη,
 Καὶ φωνάζει: «Τὸ κεφάλι κλίνετε μετὰ χαρὰς
 «Κ' εἰς ἐμὲ τὸν κύρ Βασίλη.. εἴμ' ὁ τρίτος μασκαρὰς!»

Τί λαμπρός! ὦ, τί ὠραῖος ὅπου εἶν' ἐκεῖος ὁ ἄλλος!
 ὦ, ὦ, ὦ, ἀκούσατέ τον, ὀμιλεῖ ἄν παπαγάλος,
 Τῶν κτηνῶν ὄλων τὰς γλώσσας, ὀμιλεῖ καὶ τὴν ὀδικήν του,
 Λέγετε τον, πῶς εἰς τοὺς πάντας, τὴν μεγάλην κεφαλὴν του
 Δείχνει ὁ κύρ Δεληγιάννης, καὶ κραυγάζει μὲ χαρὰν,
 «Χαιρετάτε καὶ ἐμένα τὸν ὠραῖον μασκαρὰν!»

Ζαλωμένος δυὼ σακκούλια ἀπὸ βότανα ἔς τοὺς ὤμους,
 «Πάρτε γιατρικά» φωνάζει ὁ καυμένος εἰς τοὺς δρόμους·
 Ἐς τὸν λαιμὸν μὲ πετραχήλι, καὶ ἔς χέρι μὲ μπαστοῦνι,
 Ἐξοχώτατος ντετόρος μὲ οὐραῖς καὶ μὲ κουδῶνι.
 Κλίνετε τὴν κεφαλὴν σας ἔς τὰς μεγάλας του οὐράς!
 Εἶν' τῆς Σπάρτης ὁ ντετόρος, καὶ ὁ πέμπτος μασκαρὰς!

ἡ ἀνορύσσουσι βαθύτερον τὸν τάφον τῆς ἐαυτῶν χώρας.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἀπολυτισμοῦ ὑπῆρξε, τῶνόντι, ὁ μεγαλύτερος εἰς τὰ ἔθνη σάραξ· διότι ἡ ἐγκολιπούμενη τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἐξουσία εἰς οὐδὲν ἄλλο καταγίνεται ἢ εἰς τὴν καταδολίευσιν τῶν θεσμῶν, εἰς τὴν εἰς ἑαυτὴν συγκέντρωσιν πάσης ἐξουσίας καὶ εἰς τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπομάκρυνσιν παντός φιλελευθέρου, τούτου θεσμοῦ τῆς πατρίδος τοῦ εὐλαβομένου. Εἰς τὰς δυστυχίας ἐκεῖνας χώρας οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις, ἢ μίαν ἀέναντον πάλιν μεταξύ τῆς αὐθαιρέτου ἐξουσίας καὶ τοῦ ἔθνους μέχρις οὗ ὁ ἕτερος καταστραφῇ. Εὐτυχέστερα δὲ ὑπῆρξαν τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, ὅσα δὲν ἄφησαν τὴν θέσιν ῥίξας, ἀλλ' ἐξηφάνισαν τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπολυτισμοῦ, ἅμα ἀνεφάνη.

Πόσας συμβουλὰς, πόσας παραινήσεις καὶ προτροπὰς δὲν μετεχειρίσθησαν τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, ὅσα δὲν ἠτύχησαν νὰ ἔχωσιν ἀγαθὰς καὶ εἰλικρινεῖς κυβερνήσεις, ὅπως δυναθῶσι νὰ ἐκρίζωσιν ἐκ τῆς καρδίας αὐτῶν τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπολυτισμοῦ, ἀλλὰ, δυστυχῶς, οὐδέποτε κατέληξαν εἰς σημεῖον εὐάρεστον· διότι ἐν τῇ θηριώδει τοῦ ἀπολυτισμοῦ καρδίᾳ συνειδήσεις δὲν ὑπάρχει, τὸ δίκαιον εἶνε ἄγνωστον, διὰ τοῦτο πᾶσα φωνὴ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἀντηγεῖ εἰς ὅσα πεπληρωμένα ἀναισθησίας καὶ κωφότητος.

Ἔθνος, ὅπερ δὲν ἤθελε τύχει εἰλικρινοῦς καὶ πρὸς τοὺς θεσμοὺς αὐτοῦ εὐλαβοῦς ἐξουσίας, εἶνε τὸ δυστυχέστατον πάντων. Ἡ βᾶσις τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐδαιμονίας εἶνε ἡ ὑπ' αὐτῆς πρὸ πάντων ἠρησκευτικὴ τήρησις τῶν θεσμῶν, οὗς τὸ ἔθνος ἐψηφίσασκε. Οἷοι δὲ καὶ ἂν ὦσιν οὗτοι, ὅταν ἦνε ἀπόρροια τῆς ἐλευθερίας θελησέως του, εἰσὶ δὲ αὐτὸ ἄριστον. Ἐπομένως πᾶσα πολιτικὴ καχεξία, πᾶσα καταστροφὴ ἐκπηγάξει οὐχὶ ἐκ τῶν θεσμῶν τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ἐκ τῆς δολίας προαιρέσεως ἐκείνων, εἰς οὗς τὸ ἔθνος ἐνεπιστεύθη τὴν εἰλικρινῆ αὐτῶν τήρησιν.

Εἶνε ἐπίσης ὄλως σαφερὰ ἂν μὴ σκόπιμος ἡ ἰδέα τινῶν, ὅτι τὰ κόμματα εἰσὶν ἡ μόνη αἰτία τῶν κοινωνικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ

ὀπισθοδρομήσεων· τὰ κόμματα εἶνε ἡ ζῶν τῶν ἐλευθέρων πολιτευμάτων, ἡ δὲ ἑλλειψίς αὐτῶν παύει τὴν ἀμιλλαν, ἧτις εἶνε ἡ ζῶν τῆς προόδου τῶν ἐθνῶν, καὶ φέρει τὸν μαρτυρικὸν καὶ τὸν θάνατον. Τὰ κόμματα ὅθεν εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ ἀφίλιμα, ὅταν ἐπιδιώκηται ἡ σύμπηξις καὶ ἡ ἰσχυροποίησις αὐτῶν καὶ τίθηται εὐσυνειδήτως ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου δυνάμεως φραγμὸς κατὰ πάσης ἐκθέσεως αὐτῶν πράξεως. Ἄλλ' ὅταν ἐπιδιώκηται ὁ κατακερματισμὸς καὶ ἡ ἐξασθένεισις αὐτῶν ὅταν ἀποπέμπωνται καὶ καταδικάζωνται αἱ ἱκαναὶ καὶ αἱ ἐθνικαὶ Κυβερνήσεις, ἐγκρίνονται δὲ καὶ ὑποστηρίζονται αἱ ἀνίκανοι, αἱ ἀσθενεῖς καὶ αἱ ἐγκληματικαὶ, τότε βεβαίως ἐπέρχεται ἡ κοινωνικὴ ἀνωμαλία καὶ ἀποσύνησις, αἵτινες ἐπιφέρουσι πάντοτε τὴν καταστροφὴν.

Ὁ θάνατος ὅθεν τῶν ἐλευθέρων ἔθνων δὲν ἐπέρχεται οὔτε ἀπὸ τοῦς θεσμοῦς τῆς θελήσεως των, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀμιλλαν τῶν κομμάτων, ἀλλ' ἀπὸ τὴν δολιότητα, τῆς δυνάμειος ἐκείνης, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ὁποίας διατελοῦσι· διότι ἐπιθυμοῦσα νὰ συγκεντρώσῃ ἐν ἑαυτῇ πᾶσαν ἰσχύϊν καὶ ἐξουσίαν σπεύδει εἰς τὴν ἐξασθένεισιν καὶ ἀπορρόφῃσιν ἀμφοτέρων.

Ὅταν λοιπὸν ἡ ἰδέα τοῦ ἀπολυτισμοῦ δηλητηριάζῃ τὴν καρδίαν ὅταν τὸ νόημα τοῦτο καταστή ἀνίατον καὶ ἐπιδημικόν, ἀφίλει πᾶν ἐλεύθερον ἔθνος νὰ δράμῃ εἰς τὴν ἱστορίαν, ἵνα ἐκεῖθεν ἀρυσθῇ τὰς δεούσας ὁδηγίας καὶ συμβουλευθῇ παρ' αὐτῆς τὸ προσήκον φάρμακον, ὅπερ δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὴν κοινωνίαν τῆς ἐπαράτου ταύτης νόσου. Ἄλλ' ἡ ἱστορία οὐδὲν ἄλλο φάρμακον παρέχει εἰς τὰ ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης νόσου διατελοῦντα ἔθνη ἢ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν νοσοῦντων ἐκ τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας.

Ο ΝΕΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ὁ εἰκονικὸς βουλευτὴς τῆς ἐκ Ζακύνθου πεντάδος κ. Βούλτσος, ὅστις ἐνταῦθα ἦτο κεχυρμένον ἐν τοῖς σκοτεινοῖς ὑπογείοις

πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κακοήγων συριγμῶν, ἦδη ἀνεφάνη εἰς τὴν Ζάκυνθον. Τὸ πείραγμα εἶνε ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν ὅπως καὶ ἐδῶ, ἀλλ' ὁ στρατὸς θέλων νὰ προφυλάξῃ τὸν ἥρωα τῶν ἐγκληματικῶν ἐκλογῶν παρετάχθη πανστρατιᾷ καὶ κατέσχε καὶ ἐν μικρὸν κανόνιον, ὅπερ ἐχρησίμευε τὸ δυστυχῆς διὰ τὰς ἐορτὰς ἐκκλησίας τινός, ὅθεν ὁ Βούλτσος ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ μόνος μακρὰν τοῦ λιμένος, ἵνα μὴ ταραχθῶσι πάλιν ἐκ τῶν συριγμῶν τὰ εὐαίσθητα ὄτια του. Ἄλλ' ὁ περιφανὴς οὗτος ἀνὴρ, ὅπως καθυσχάσθη καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν λαὸν τῆς Ζακύνθου, ἐξέδωκε συνταγὴν τινα, ἐν ἣ περιγράφει τὰ παρελθόντα καὶ μέλλοντα κατορθώματά του ὑποσχόμενος ὅτι θὰ μεταβάλῃ τὴν Ζάκυνθον εἰς τόπον παραδείσου. Ταῦτα δὲν πρέπει νὰ κινῶσι τὸν γέλωτα καὶ τὸν οἶκτον τῶν Ἑπτανήσιων, διότι ὁ Βούλτσος καθ' ὅλην τὴν ἀπουσίαν του ἐφρόντισε καὶ ἐσπούδασε παρὰ τιῶν ἀγυρτῶν Ἰταλῶν τὴν ταχυδακτυλογραφικὴν καὶ ἄλλας τινὰς παρομοίας τέχνας, δι' ὧν δύναται νὰ παραστήσῃ θαυμάσια θεάματα, καθιστῶντα τὴν Ζάκυνθον τόπον θαυμασμοῦ. Μὴ ἐξετάζωσι λοιπὸν οἱ Ἑπτανήσιοι τὰ προηγούμενά του, οὔτε ἂν ἦνε βλάξ, οὔτε ἂν ἦνε ὄλως ἀναλφάβητος καὶ αἱ συνταγαὶ του γίνονται παρ' ἄλλων, οὔτε ἂν περιθάλλε καὶ περιθάλλῃ τοὺς ἐγκληματίας, οὔτε ἂν διὰ τὴν διαγωγὴν του αὐτὴν ἐγένετο ἐξόριστος, οὔτε ἂν ὑπῆρξε βουλευτὴς νόθος καὶ ὑποστηρίζῃ καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὴν νοθείαν, οὔτε ἂν ὑπῆρξε τὸ αἰσχρότερον ὄργανον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Αὐλῆς, ὑποστηρίζας διὰ τοῦ ναὶ καὶ ὄχι ὄλας τὰς ἐκθέσεις καὶ ἐγκληματικὰς τῆς Κυβερνήσεως πράξεις, δι' ὧν ἅπασ ὁ ἐλληνισμὸς ἐξηγέρθη, ἀρκεῖ ὅτι σήμερον διὰ τῆς νέας τέχνης του ὑπόσχεται νὰ κάμῃ θαυμάτια. Δυστυχῆς Ζάκυνθος! δὲν ἀρκοῦν τὰ παθήματά σου, ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ ἐμπέσης καὶ εἰς τὰς εἰρωνείας τῶν ἡλιθίων καὶ ἐγκληματικῶν! Ἄλλὰ μὴ ἀπελπίζου· τὰ ζοφερά τοῦ ἀπολυτισμοῦ νέφη, τὰ ἀναφανέντα εἰς τὸν ἑλλ. δρίζοντα ταχέως θὰ ἐξαφανισθῶσιν.

Ἐν ὀνόματι, πατριῶται, τῆς Ζακυθιανῆς Πεντάδος!

Ἦν συνήθως με κουδούνια ὑποδέχεσθε καὶ δάδας!

Σήμερον θὰ σὰς λαλήσω

Τὴν ἀλήθεια, κ' ὄχι πλέον ψέμματα νὰ σὰς πουλήσω.

Ὅχι· τοῦ λοιποῦ δὲν εἶμαι τί π ο τ σ ι ς, ὡς μ' ὀνομάζουσι

Πάντες ὅσοι με γνωρίζουν, κ' ἀνοήτως με χλευάζουν..

Σκόπευα, ὦ Συμπολίται! ἵς τὴν Βουλὴν νὰ ὑποβάλω,

Ἐνα.. ἕνα.. πῶς τὸ λέγουν; .. Νομοσχέδιον μεγάλο!

Κ' εἰς αὐτὸ περιγράφω τὰς μεγάλας μὲς ἀνάγκας..

Μὴ, παρακαλῶ, κτυπάτε πρὸς στιγμὴν, φίλοι, τὰς πάγκας.

Ναί, ἤθελαμε κ' οἱ πέντε δι' αὐτὸ σχίσαι τὰ ῥοῦχα,

Ἵς τῆς Βουλῆς ἐκεῖ τοῦ βῆμα, κ' ἂν μὰς πέραν με τὰ γιοῦχα.

Θε νὰ ἔλεγον πῶς ὅτι, ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει,

Εἰς ἡμᾶς νὰ παραδώσῃ, εἰς ἡμᾶς ποῦμεθα φίλοι,

Τὴν ὠραίαν Ζάκυνθόν μας, διὰ νὰ τὴν διοικῶμεν,

Νὰ εἰσπράττωμεν τοὺς φόρους, τοὺς ἐχθροὺς νὰ τυρανῶμεν,

Καὶ νὰ πράττωμεν τὰ πάντα, καὶ ποτὲ ἀπολογία

Νὰ μὴ δίδωμεν, ἵς τὰ ὅσα θε νὰ κάμνωμεν με βίαν..

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἡ Γαλλικὴ ἐθνοσυνέλευσις ἐνέκρινε τὸ σύνολον τοῦ περι Γερουσίας νομοσχεδίου τοῦ Βαλλῶν διὰ ψήφων 448 ἐναντίον 251. Ὑπερ τοῦ νομοσχεδίου ἐψήφισαν οἱ Δημοκρατικοὶ ἅπασων τῶν ἀποχωρήσεων, οἱ δὲ σφόδρα μοναρχικοὶ καὶ οἱ βονοπαρισταὶ κατ' αὐτοῦ. Ἡ συνέλευσις κατόπιν ἐπελάβετο τῆς συζητήσεως τοῦ περι ὀργανισμοῦ τῶν δημοσίων ἀρχῶν νομοσχεδίου, οὔτινος ἐνέκρινε τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἄρθρον, καθ' ὃ ὁ πρόεδρος δύναται καὶ πάλιν νὰ ἐκλεθῇ ἐπὶ ἑπταετίαν. Φαίνεται, ἡ συνέλευσις θὰ ψηφίσῃ τὸ νομοσχέδιον, ὅπως ἔχη, διότι ἀπέριψε πᾶσας τὰς τροπολογίας, ὡς καὶ ἐκείνην τῆς δεξιᾶς, δι' ἧς ἀπεκλείοντο οἱ βασιλικοὶ οἶκοι τῆς προεδρίας. Ἡ συνέλευσις ἐπεδοκίμασε τὸ συμπληρωματικὸν ἄρθρον, τὸ ἀναγόμενον εἰς τὰ προνόμια τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ὅπως εἶχεν ὑποβληθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς· ὡσαύτως ἐγένετο δεκτὸν τὸ ἄρθρον, δι' οὗ ἕδρα τῶν νομοθετικῶν σωμάτων ἔσονται αἱ Βερσαλῖαι. Εἶτα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαμαρτυρήσεως τῶν μοναρχικῶν κατὰ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, ἡ συνέλευσις ἐνέκρινε διὰ ψήφων 436 κατὰ 262 ὅλον τὸ περι ὀργανώσεως τῶν ἀρχῶν νομοσχεδίου. Ὁ Μακμαῶν ἐνετείλατο τῷ προέδρῳ τῆς συνέλευσεως Βυφέ τὸν καταρτισμὸν τοῦ νέου ὑπουργείου ὅταν ἔπειθῃ ὁ Βυφέ ἀνεχώρησεν ἐνεκεν τοῦ ἀνάτου τῆς μῆτρὸς του θὰ παρέλθωσι τρεῖς ἕως τέσσαρες ἡμέραι πρὸς καταρτισμὸν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Αἱ φῆμαι περι παρατήσεως τοῦ Βίσμαρκ ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ τὸ θετικώτερον. Λέγεται ὅτι ἐπεισ τὸν ὑπεραγαπῶντα αὐτὸν Γουλιέλμον διὰ τῆς ἐπιτρέψεως, ἐνεκεν τῆς πασχούσης ὑγείας του, ν' ἀποσυρθῇ, ἔχων ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως, κατὰ συμβουλίαν τῶν ἰατρῶν, οἵτινες τὸν προτρέπουσιν εἰς τοῦτο. Φαίνεται ὅτι ὁ Γουλιέλμος ἐπέισθη, ἀλλὰ δὲν ἀφίνει τὸν Βίσμαρκ ν' ἀποχωρισθῇ ὀλοτελῶς ἐκ τῆς πολιτικῆς ὑπηρεσίας, προσπαθεῖ ὅμως νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ.

Ὁὔτω, ναί, ἡ Ζάκυνθος μὲς ἤθελεν εὐδαιμονήσει!

Καὶ οἱ φίλ' ἀνεξαίρετως ἤθελεν ὑπερπλουτίσει,

Ἐπειδὴ φόρους ποτὲ τοὺς δὲν ἤθέλανε πληρώσει,

Μᾶλλον οἱ ἐχθροὶ τοιούτους κ' εἰς αὐτοὺς ἤθελεν δώσει.

Φαντασθεῖτε, Συμπολίται, τί μεγάλην εὐτυχίαν

Ποῦ θὰ ἔχουσι οἱ φίλοι, κ' οἱ ἐχθροὶ τί δυστυχίαν!..

Θὰ ἐπέμενα νὰ γείνουσι καὶ ἐδῶ σιδηροδρομοὶ

Ἐπορῶχοι! ἀκούτε; κ' ἀερόστατα ἀκόμη!.

Ναί, θὰ ἔλεγον πῶς πρέπει ἡ Κυβέρνησις νὰ σπεύσῃ

Με.. με.. με.. με τηλεγράφους καὶ τὴν νησὸν μὲς νὰ δέτη

Ταυτοχρόνως μ' ἄλυσίδες κ' οἱ συντρόφοι μὲς νὰ δέσουν

Ὅσους ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μὲς τοὺς μεγάλους ἠμπορέσουν.

Ἡθελ', ἤθελα ζητήσαι.. τί.. τί.. δὲν ἐνθυμοῦμαι..

Διάβολε!.. μὰ τί κεφάλι.. μπιτ νὰ μὴ τὸ συλλογοῦμαι..

Ἀπὸ τὴν πολὺ χαρὰ μου, ἀκριβοῖ μου Συμπολίται,

Ἐξελθὼ ὅτι θὰ σὰς εἶπω.. τὸ λοιπὸν με συγχωρεῖτε,

Ἐπειδ' αἱ πολλὰ ἰδέαι τὸ κεφάλι μου ταράττουσι,

Καὶ συνάμα παραμύθια εἰς τὸν νοῦν μ' ὠραία πλάττουσι..

Κατὰ τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου, ἐπειδὴ ὁ Ἄλφονσος ἀνήγγειλεν ἂν εὐθείας τὴν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἰσπανίας ἀνάβασιν του πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ρουμανίας Κάρολον, διὰ τοῦτο ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, θεωρήσασα τοῦτο προσβολὴν τῶν κυριαρχικῶν τῆς δικαιομάτων, διεμαρτυρήθη ἐντόμως. Μολονότι ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις ἀπήντησεν ὅτι ἡ γενομένη πρὸς τὸν Κάρολον ἀπευθείας δῆλωσις ἦτον «ἀπλή ἐνδείξις διεθνούς φιλοφροσύνης», καὶ ὅτι δὲν ἐσκόπει νὰ προσβάλλῃ τὰ δικαιώματα τῆς Πύλης, οὐχ ἦττον ἡ Τουρκία ἐμμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Οὐδὲν νεώτερον ἔχομεν ν' ἀναγγεῖλωμεν τοῖς ἀγνώστους ἡμῶν, ἐκτὸς τῆς συνταγματικῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως, αἵτινες εἰσὶ τοῖς πᾶσι γνωσταί, οὐχὶ κατὰ βάθος, ἀλλὰ κατ' ἐπιφανείαν· διότι, ἂν πάντες κατὰ βάθος ἐγίνωσκον ὁποῖα τεκταίνονται καὶ ὁποῖον ζοφερόν μελλον ἀναμένει τὴν δυστυχὴ ταύτην χώραν ἤθελεν πετάξῃ τὸ ἄροτρον αὐτῶν καὶ δραμόντες ἤθελεν ἐκσφενδονίσαι πέραν τῶν ἑλληνικῶν ὀρίων τοὺς ὑποσκάπτοντας τὰ θεμέλια τῆς Πατρίδος.

Ἄλλ' ἵνα ἐξέλθωσιν ὅπως οὖν τῆς παντελοῦς ἀγνοίας οἱ μὴ γινώσκοντες κατὰ βάθος τὴν πολιτικὴν ἡμῶν κατάστασιν, ἃς λάθωσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὄλα τὰ ἐγκλήματα τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν ἐξελέγγεων, ὄλα τὰ ἐκθεσμά καὶ ἀνοσιουργήματα τῆς 30 Νεβρίου ἐπεδοκίμασθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν ἐναντίον τῆς φωνῆς ὀλοκλήρου τοῦ ἐλληνισμοῦ, ὅτι πρὸς ἀμοιβὴν ἐδόθη ἰκανὸς χρόνος καὶ πιστώσεις, ἵνα ἡ Κυβέρνησις ζήσῃ ἡσύχως καὶ ἀνέτως καὶ ὅτι διὰ τῆς συγκαλέσεως τῆς Βουλῆς τῇ ἐδόθη πλήρης ἀδεία νὰ ἐπαναλάβῃ αὐθις τὰ ὄργια τῆς καὶ τότε θὰ μάθωσιν εἰς ποῖον βάραθρον ἄγεται τὸ ἔθνος.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στέμματος προσκαλεῖ τοὺς βουλευτὰς νὰ ἔλθωσι τὴν 5 Μαρτίου. Κρίνομεν περιττὸν νὰ ὑπομνήσωμεν

αὐτοῖς τὴν διαγωγὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἣν μέχρι τοῦδε ἐτήρησε πρὸς τοὺς συνταγματικούς ἡμῶν θεσμοὺς, γινόμενης τὸ αἰσχρότερον τῆς Αὐλῆς ὄργανον, πρὸς πραγματοποίησιν τῶν καταχθονίων αὐτῆς σκοπῶν, διότι δὲν διατελοῦσιν ἐν ἀγνοίᾳ ὄλων τούτων, ἀφοῦ ἐγένοντο αὐτόπται μάρτυρες τοσούτων ἀνοσιουργημάτων κατὰ τὴν παρελθούσαν σύνοδον. Ὅθεν δὲν δυνάμεθα ποτὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι, εἴτε λόγῳ κομμωτικοῦ πάθους, εἴτε χάριν εὐτελοῦς ἀτομικοῦ συμφέροντος, λησμονοῦντες τὸν ὄρκον των, τὴν ἐντολὴν των καὶ τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα μέγιστον καὶ ἱερώτατον καθήκον, ὅτι ὀφείλουσι νὰ τρηάσωσι τοὺς ἐλευθέρους τοῦ ἔθνους θεσμοὺς ἱεροῦς, ἀπέχοντες πάσης κατ' αὐτῶν προσβολῆς, ἤθελεν σπεύσει, ἵνα ἰδίαις χερσὶν ἀνορύξωσι τὸν τάφον τῆς ἐαυτῶν Πατρίδος.

Ἡ νόσος τοῦ ἀπολυτισμοῦ, τοσούτον ἐτάραξε τὴν διάνοιαν τινῶν, ὡς κατέρχονται καὶ εἰς τὴν δημοσιότητα, δημοσιεύοντες πλείστας τερατολογίας, δι' ὧν προσπαθοῦσι ν' ἀποδείξωσιν ἀρνησὶν καθήκοντος τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἀντιπολιτευσεως κλπ. Εἰς τοιαῦτα αἰσχρὰ καὶ ὑπὸ τῆς νόσου τοῦ ἀπολυτισμοῦ κατελιημένα ὄργανα δὲν εἶνε ἄξιον ν' ἀπαντήσῃ τις, ἀλλὰ χάριν τῆς διασφραζόμενης ἀληθείας λέγομεν μόνον ὅτι, τίς ἀρνεῖται τὴν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς τὸν ἐντολήν, τὸν ὄρκον του καὶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἱερώτατον καθήκον, ἐκεῖνος ὅστις διὰ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ παρουσίας του ἐκὼν ἄκων συντελεῖ εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν, ἡ ἐκεῖνος ὅστις διὰ τῆς ἀποχωρήσεως του θέτει φραγμὸν κατὰ τῶν καταπατούντων ἀσυστόλως τοὺς συνταγματικούς;

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ Δενδροκομείου εἶγον ἔλθει ἐξ Εὐρώπης διάφορα δένδρα, μετὰ τῶν ὀπωίων καὶ Καμελίαι, αἵτινες εἰσὶ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ μᾶλλον δυσεύρετα δένδρα. Αὗται δὲ αἱ καμελίαι ἀντὶ νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὸ Δενδροκομεῖον, μετεκομίσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ὀρφανίδου, ὅθεν ἐγένοντο ἀνάραστοι. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τοὺς

Ἀποκόντο! ἀποκόντο!.. Ἡθελα, γιὰμὰ, ζητήσαι,

Ἡ Αὐλὴ τὴν Ζάκυνθόν μου εἰς ἐμὲ νὰ τὴν χάρισῃ,

Ὅστ' ἡ νῆσος ν' ἀπαρτίξῃ τοῦ λοιποῦ ἡγεμονίαν

Ἀνεξάρτητον.. ψυχὴ μου! θὰ ἐθρόναζα δουλείαν,

Μόνον διὰ τοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς φίλους,

Οὗς θὰ ἔβαζον τοὺς πρώτους νὰ φονεύσουσι ἅν τοὺς σκύλους.

Τότε ἤθελα κινήσει πόλεμον κατὰ Ἑλλάδος,

Κι' ἤθελα κατατομήσει, τῇ συμπράξει τῆς Πεντάδος,

Τὴν θεῶν Ἐλευθερίαν, ἐν μῆ καὶ μόνῃ μέρᾳ,

Καὶ συνάμα ξεπαστρέψῃ πᾶσα βρώμα, πᾶσα λέρα..

Τέτοια σκόπευα νὰ πρᾶξω, ἵαν περιφανῆς πατριώτης!

Νὰ με λέγουν ὅτι εἶμαι ἕνας μέγας ἐθνισώστης!..

Ἀχ! ἀνάθεμα νὰ ἔχουν 'κεῖν' οἱ βουλευταί, ποῦ διόλου

Ἵς τὴν Βουλὴν δὲν ἐπατοῦσαν.. ἄχ, ἡ κάλτσες τοῦ διαβόλου

Με ἐπῆραν ἵς τὸ λαιμὸ τοῦς.. ἄχ, πᾶνε τὰ σχέδια μου!

Ἀχ, ἄχ, ἄχ, πᾶνε γιὰ πάντα τὰ ὠραία ὄνειρά μου!..

Κλάψετε λοιπὸν μαζὴ μου, ἀγαθοί μου Συμπολίται,

Ἀχ, ἄχ, ἄχ, μ' αὐταῖς ταῖς κλάψαις ὀλοῖσθητε.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΛΤΣΟΥ.

Χαίρετε, χοροπηθᾶτε, ἀκριβοῖ μου Συμπολίται!

Κι' ὄσφ' γὼ θὰ σὰς κηρύττω, τὰ κουδούνια σείς κροτεῖτε,

Ἐπειδὴ θὰ εἶπω ὅσα σκόπευα νὰ ἐκτελέσω,

Ὅς π' ὑποργικὴν χλαμύδα πρὸς τιμὴν σὰς νὰ φορέσω!

Γὰ ὁποῖα παρ' ἐλπίδα δὲν κατώρθωσα.. Σὰς λέγω,

Ἵς τὴν τιμὴν μου, ὡς ἐκ τούτου, ὅτι μέρα νύκτα κλαίγω.

πρὸς ἐξέλεγχον ἀρμοδίους (οὐχὶ τὸν κ. Ὀρφανίδην, διότι βεβαίως οὗτος θὰ εἶπη ὅτι τὰ ἔφαγεν ὁ γνωστὸς Ἴπποπόταμος) τί ἐγένοντο αὐταί;

— Ὡς ἐμάθομεν ἐπρόκειτο τὴν παρελθ. Τρίτην νὰ κατατομηθῶσιν ἐν Ζακύνθῳ τρεῖς κατάδικοι Ζακύνθιοι, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἦσαν βασιλικοὶ, ὁ δὲ ἕτερος δημοκρατικὸς, ὡς τινες εὐχαριστοῦνται νὰ τοὺς ὀνομάζωσιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τῶν μὲν δύο πρώτων ὄντων ἀξίῳ ἀποκεφαλίσσεως, ἀνεβλήθη ἡ ἐκτέλεσις ὅπως τοῖς δοθῆ χάρις, ὁ δὲ τελευταῖος ἀπεκεφαλίσθη, καὶ τοι ὁ δυστυχὴς ἦτον ὅλως ἀθῶος καὶ ἐκραύγαζε περὶ τῆς ἀθωότητός του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, διότι ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν τοῦ ἰσχυρόντος Βούλτσου, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ χάριση τὴν ζωὴν, ἐὰν ἀπαλλαχθεὶς τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐνῶ τοιαῦτα ἐνεργοῦν οἱ τῆς Ζακύνθου εἰκονικοὶ βουλευταί, οὐχ ἦττον προσπαθοῦσι νὰ ἐξαπατήσωσι τὸ κοινόν, ὅτι εἰσὶν ἄνθρωποι τῆς ἡσυχίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς δικαιοσύνης.

— Ὁ πρῶην ἡγούμενος τῆς μονῆς Δημιόβης Βισσαρίων ζητεῖ διὰ τῆς δημοσιότητος νὰ προστρέψῃ μομφὴν κατὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μεσσηνίας διὰ τὴν τιμωρίαν, ἣν τὸ ἐπισκοπικὸν δικαστήριον, ὅπερ ἐφέρεθ' ἵλιαν ἐπιεικῆς, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Ι. Σύνοδος ἐπεκύρωσε. Συμβουλευόμεν τὸν προηγούμενον τῆς εἰρημένης Μονῆς νὰ παύσῃ δημοσιεύων τοιαύτας κατὰ τοῦ ἀρχιερέως ἀπρεπεῖς ὑβρεῖς, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν καὶ δημοσιεύσωμεν τὰς ἀθεμιτοῦργίας του.

— Εἰ καὶ ἀργά, ἀναγγέλλομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὁ τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Τερτσέτη πανηγυρικὸς λόγος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς 25 Μαρτίου ἀνεγνώσθη ἐν τῷ λεγομένῳ φιλολογικῷ σωματείῳ «Βύρωνι» ὑφ' ἐνὸς νέου. Δὲν παρευρέθημεν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἠκούσαμεν ὅμως ὅτι οὐδέποτε τοιοῦτον δολοφόνον ἐγχειρίδιον τὰ νεκρά του ἐπληξεν στήθη. Εἰς δύο συνίστατο ἡ ἀδικία αὐτῆ· εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. Σὰς ὅμως, καλαὶ τοῦ σωματείου τούτου ἀρχαί, ἐρωτῶμεν προκειμένου περὶ τοιαύτης ἀπο-

φάσεως δὲν ἐσχέπεσθε ὀλίγον καλλίτερον διὰ καταλλήλοτερον μέλος; ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον Σὰς ἀφήκαν τὸ ἔργον τοῦ προσφιλοῦς ποιητοῦ; Βαρέως θὰ στενάξῃ ἡ σκιά τοῦ μακαρίτου μὲ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν Σας· τοσοῦτῳ δὲ βαρεῖς θέλουσιν εἶσθαι οἱ νεκροὶ στόνοι του, ὅσῳ βαρεῖα καὶ μεγάλη ἦτο ἡ ἀδικία. Ἐμαράνατε, ἠδικήσατε τὸν νεκρὸν ποιητὴν· ἐδολοφονήσατε νεκρὰν μούσαν. Ἡ ἀπαγγελία τοῦ ἔργου τοῦ Τερτσέτη ἤθελε καρδίαν γενναίαν, φωνὴν πατριώτιδα, φρόνημα ἑλληνικόν, ἐνθουσιασμὸν πάλλοντα· τίνα ἀντὶ τούτων τὸ ἀχροατήριον εὔρε; τίνα τῷ ἐπαρουσιάσατε; Ὅταν πρὸς τὰ οὐράνια δώματα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἠγάπησε, φαιδρὰ καὶ ὠραία ἐπέτα ἡ προσφιλεῖς τοῦ Τερτσέτη ψυχὴ, οὐδέποτε οὐδὲ κατὰ νοῦν διανοεῖτο ὅτι τοιοῦτος εἰς ἀπαγγελίαν τοῦ ἔργου του ἤθελεν εὔρεθῃ. **N. Θ.**

Πύργος, 15 Φεβρουαρίου 1875.

Φίλτατε,

Μάθε ὅτι ὁ διαβόητος τῆς Χαλκίδος Ῥεζίλης, ὁ καφετζῆς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κακῆ μοῖρα τῆς ὑπηρεσίας διορισθεὶς γραμματεὺς τοῦ Πρωτοδικείου μας, πράττει καὶ ἐνταῦθα ἀνῆκουστα πράγματα. Θέλων ὁ ἄθλιος νὰ μὴ πληρῶνῃ ἐνοίκιον, μετέφερε τὴν κατοῦνά του εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Δικαστηρίου, μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς κοινὸν ξενῶνα, ὡς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ ἀγαθοῦ Ἀβέρωφ εἰς λησαρχεῖον, καὶ ἔμεινεν ἐν αὐτῷ πλέον τῶν 15 ἡμερῶν, ὅτε λαβόντες γινῶσιν οἱ κύριοι δικασταὶ τὸν ἀπέβαλον ἐκεῖθεν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἐμασκάρεψαν μεγάλως—ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μασκαρεύματα ἑνας τέτοιος Ῥεζίλης;

Ὁ παρακεντῆς οὗτος τῶν Ἀθηνῶν νυχθημερὸν ἐπισκέπτεται μὲ ὁμοίους του κακοήθεις, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ πάντα τὰ καπηλεῖα, κ' ἐκ τούτου βλέπομεν ἐκεῖνο τὸ ἐσιγματισμένον—καὶ ἀπὸ τὴν εὐλογίαν—μοῦτρό του νὰ κοκκινίξῃ ὡς ῤεπάνι, καὶ νὰ ἐμποιῇ εἰς πάντας ἡ θεὰ του τρομερὰν ναυτίαν. Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἔχει συστήσει καὶ χαρτοπαίγιον εἰς τὸ ὁ-

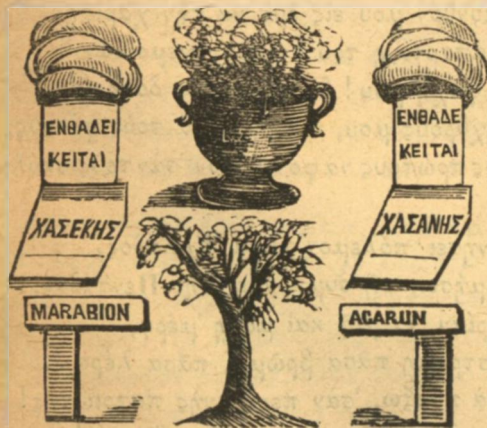
ποῖον ἔχει στήσει ἀτίμους παγίδας μὲ δύο τρεῖς ἄλλους, ὅπως πούπουλομαδοῦν νέους τινὰς ἀπείρους· καὶ μόλα ταῦτα τὴν ἔπαθεν ὁ σουρτούκης μας, διότι, ὡς μετὰ βεβαιότητος λέγεται, ἔχει χάσει πολλὰ μέχρι σήμερον χρήματα, προερχόμενα ἐκ δικαστικῶν προκαταβολῶν. Ὅθεν ὑψώσον τὴν φωνήν σου καὶ παρεκάλεσον τὸν ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ δικασ. γραφείου ἤδη ὅτε τὸ κακὸν εὐρίσκεται ἐν ἀρχῇ. Ἄς ἦνε βεβαίος ὁ κ. Νικολόπουλος ὅτι θ' ἀνακαλυφθῶσι πολλαὶ ἀσχημίαι τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου ἀνθρώπου, διότι δὲν θὰ εὔρεθῃ ἄλλος Ἀβέρωφ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, καὶ καλόστον ὁ κ. Αὐγερινός, εἰς οὗ τοὺς πόδας ἔρπει ἤδη, τὸν βδελύσσεται διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν του.

Σοὶ λέγω καὶ δύο λέξεις περὶ τῶν ὑποδεστέρων ὑπαλλήλων· ἔπαυσε, ὁ ἐντιμὸς οὗτος γραμματεὺς, τοὺς καλλίτεροὺς ὑπογραμματεῖς, ἦτοι τοὺς Γ. Ἀποστολίδην, Α. Παπαθεοδοσίου καὶ Τσεκλώνην, καὶ τοὺς ἀντικατέστησε διὰ τοῦ Κουβαρᾶ καὶ τοῦ περὶ βοήτου Κουσαρᾶ, ὅστις πρὸ πέντε ἡμερῶν, ἐν πλήρει συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου, ἔρριπτε τὰ μυστικά, ἔπραττεν ὁ καυμένος ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς καταγῶγιον. Περὶ τούτου ἐνεργεῖται ἀνάκρισις. Ἐπιμένει νὰ ἐπιναφέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Εἰσαγγελίας τὸν ἐκ τοῦ χωρίου Δοῦκα παστρικὸν Ι. Κωνσταντόπουλον, ἀλλ' ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀνθίσταται εἰς τὸν διορισμὸν τούτον, διότι, φαίνεται, γνωρίζει τί τσανάκι εἶνε καὶ τί ἄλλοτε διέπραξεν ὡς ὑπάλληλος τοῦ αὐτοῦ γραφείου, αὐτὸς ὁ μέγας δούκας. **Ω.**

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου, κείμενον ἀντικρὺ τῆς Καπνικαρέας καὶ διευθυνόμενον παρὰ τοῦ κ. Κολόμβου, παρέχει μεγάλας περιποιήσεις εἰς τοὺς εἰς αὐτὸ προσερχομένους, διακρινόμενον ἐπὶ τε καθαριότητι καὶ οἰκονομίᾳ. Προτρέπομεν ὅθεν πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ διαμῆνῃ ἐπὶ Ξενοδοχείου νὰ προτιμήσῃ αὐτὸ καὶ ἔσεται λίαν εὐχαρισθήμενος.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΕΙΟΝ Δρ. 13000

ἐξοδεύει ἐτησίως τὸ ὑπουργ. τῶν Ἑσωτερικῶν.

ΚΗΠΟΣ ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ 15000

ἐξοδεύει κατ' ἔτος τὸ ὑπουργ. τῆς Παιδείας καὶ τὸ Πανεπιστήμιον

Τὸ ὄλον 28,000 δρ. ἐξοδεύονται ἐτησίως, φίλε ἀναγνώστα, εἰς αὐτὸ τὸ τουρκικὸν νεοκροταφεῖον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐλεγε χθὲς εἰς τὸν ὑπαστυνόμον Μαντζούνην ὁ δικηγόρος Ἰωακείμ, διατί δὲν φροντίζει ἡ Ἀστυνομία νὰ ἔχη κρέας ἢ ἀγορὰ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποκρέω;— Φίλε μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὑπάρχουν πολλὰ κρέατα, ἀλλ' εἶνε ὅλα πωλημένα.— Καὶ ποῦ εὐρίσκονται, τὸν ἠρώτησεν, αὐτὰ τὰ πωλημένα κρέατα;— Εἰς τὴν στρουγγικάν τῆς Βουλῆς καὶ εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁ νεαρὸς δραματικὸς πιδιητὴς τοῦ «Πετραλίφα» καὶ γραμματεὺς τοῦ συλλόγου ὁ Βύρων κ. Μαργαρίτης, παίζων ἡμέραν τι νὰ κωντσίναν, παρετήρησεν πρὸς τὴν ἀπέναντι νέαν σύντροφόν του, διατί δὲν τὸν κυττάζει.— Διότι, ἀπήντησεν ἡ λουλούδω,

παρατηρῶ ἀπὸ τὰ νεύματα τῶν ἄλλων ὅτι οὐδὲν καλὸν ἐπάνω σου ἔχεις.

Μὰ πάντοτε θὰ μὲ δίδετε φύλλα ἀπὸ τὴν αὐτὴν φυλήν; ἔλεγε γιανουκλὸς τις πρὸς τὸν χαριτόβρυτον ποιητὴν καὶ συντάκτην τῆς ἐφημερίδος Ἐφημερίς Καμπούρ-ογλοῦν, μεθ' οὗ ἐπαίξεν ἐκαρτέ.— Καὶ μήπως ἐγείρατε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐπάνω μου, εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ νὰ μαντεύσω, κοκκῶνά μου, τί φιλιθέλετε;

— Διὰ τὴν θέσιν ἱερέως ἐν Μικρομάνῃ τοῦ δήμου Θουρίας εἶχον προταθῆ ὡς ὑπόψηφιοι οἱ κκ. Κυριακόπουλος, Καντῆς καὶ Γ. Σπηλιώτης· ἀλλ' ὡς θετικῶς ἠκούσαμεν μεταξὺ τούτων ἡ Ι. Σύνοδος ἐνέκρινε τὸν Γ. Σπηλιώτην, διότι ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς τὸν ἀγνότερον καὶ ἀμωμότερον διὰ τὴν ἱερατικὴν θέσιν.

Ὁ συντάκτης Γ. Διαμαντόπουλος.

Ἐπεταί Δικαστ. Παράρτημα.